ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Είναι ο πλούτος υποκειμενικός;»

Εάν υποθέσουμε ότι ένας άστεγος που κοιμάται σε ένα παγκάκι σκεπάζεται το βράδυ με μία κουβέρτα, είναι πλουσιότερος από κάποιον άλλο άστεγο ο οποίος δεν έχει κουβέρτα να σκεπαστεί. Και κάποιος άλλος που έχει ένα σπίτι δικό του με ένα αυτοκίνητο είναι φτωχότερος από κάποιον άλλον ο οποίος έχει δικό του σπίτι, αυτοκίνητο και ένα σκάφος.

Σύμφωνα με το παραπάνω παράδειγμα θα μπορούσαμε κάλλιστα να ισχυριστούμε ότι η φτώχια και ο πλούτος είναι κάτι εντελώς υποκειμενικό.

Για να εκμηδενιστεί αυτός ο ισχυρισμός, στην ευαγγελική περικοπή της Κυριακής ο Χριστός παρουσιάζει δύο εντελώς διαφορετικές καταστάσεις ανθρώπων του πλούτου και της φτώχιας. Δεν κάνει απλή αναφορά ενός πλουσίου ανθρώπου και ενός φτωχού, αλλά προχωρά με ακρίβεια στην περιγραφή της ζωής τους.

Ο φτωχός ντυμένος με κουρέλια, γεμάτος πληγές, άπλυτος, κοκαλιάρης και νηστικός, προσπαθεί καθημερινά να χορτάσει την πείνα του από τα περισσεύματα των τροφών που πέφτουν καθημερινά από το τραπέζι του πλούσιου άνδρα.

Ο πλούσιος καθημερινά τρώει και πίνει, ντυμένος με πανάκριβα ρούχα. Ζει σε ένα πλούσιο σπίτι γεμάτο αφθονία, αδιαφορώντας για το τι συμβαίνει γύρω του.

Παρεμπιπτόντως ενώ στο κοινωνικό γίγνεσθαι ένας πλούσιος άνθρωπος είναι γνωστός σε όλους, στην ευαγγελική περικοπή, ο Χριστός στην παραβολή δεν τον ονομάζει. Αντιθέτως όμως δίνει όνομα στον φτωχό ως Λάζαρο. Φαίνεται ξεκάθαρα ότι στα μάτια του Θεού ο Λάζαρος είναι σημαίνων πρόσωπο έναντι του αγνώστου στο Θεό πλουσίου.

Πεθαίνει πρώτος ο φτωχός και βρίσκεται στον Παράδεισο και μετά πεθαίνει και ο πλούσιος και βρίσκεται στην κόλαση.

Η περιγραφή του Χριστού για την κατάσταση της άλλης ζωής αποτελεί απάντηση σε πολλά ερωτήματα ανθρώπων το αν θα βρεθούμε μεταξύ μας στην άλλη ζωή ή το εάν οι άνθρωποι γνωριζόμαστε μεταξύ μας στην άλλη ζωή. Ο πλούσιος βλέπει τον Λάζαρο, τον ξέρει, τον αναγνωρίζει, αντιλαμβάνεται την διαφορά της μεταξύ τους κατάστασης, αλλά δεν μπορεί να επικοινωνήσει μαζί του. Για ποιο όμως λόγο να θέλει να επικοινωνήσει μαζί του; Όσο καιρό ήσαν

μαζί του ήταν παντελώς αδιάφορος. Τώρα όμως αναζητά την κοινωνία μαζί του. Επειδή όμως του είναι αδύνατον, ζητά την άδεια από τον Θεό να επιτρέψει τον Λάζαρο να του καταψύξει τα χείλη, γιατί καίγεται και βασανίζεται. Ο Θεός όμως το απαγορεύει. Όχι επειδή είναι άσπλαχνος, αλλά επειδή οι ελεύθερες επιλογές των δύο ανδρών έχουν καθορίσει πλέον και τον τόπο της αιώνιας κατοικίας τους.

Το αξιοπρόσεχτο όμως στην όλη υπόθεση είναι το ότι αν ο φτωχός Λάζαρος είχε την δυνατότητα να πραγματοποιήσει την ελεημοσύνη του στον πλούσιο συνάνθρωπό του και να του μουσκέψει τα χείλη στην μετά θάνατον ζωή, θα το έπραττε. Δεν επιθύμησε ποτέ κάτι από τον πλούσιο, δεν τον κατέκρινε για τη ζωή που έκανε, δεν τον καταδίκασε, δεν παραπονέθηκε ποτέ και τώρα στην μετά θάνατον ζωή αν υπήρχε δυνατότητα θα προσπαθούσε και να τον βοηθήσει. Αυτός είναι και ο λόγος που βρίσκεται στον Παράδεισο.

Ο πλούσιος βλέποντας ότι δεν υπάρχει καμία απολύτως δυνατότητα αλλαγής της κατάστασης, της οποίος βρίσκεται, παρακαλεί τον Θεό να επιτρέψει τον Λάζαρο να πάει ξανά πίσω στη γη και να προειδοποιήσει τα αδέρφια του πλουσίου ανδρός για το τι μέρος τους περιμένει, επειδή κάνουν την ίδια ζωή που έκανε κι εκείνος. Η απάντηση όμως που λαμβάνει από τον Θεό είναι ότι δεν χρειάζεται να πάει ο Λάζαρος να τους προειδοποιήσει, γιατί ο ίδιος ο Θεός έχει παραδώσει τον Νόμο μέσω των Πατέρων και των Προφητών και εκεί προειδοποιεί του ανθρώπους για την μετά θάνατον ζωή.

Έχουμε το ιερό Ευαγγέλιο, έχουμε τον λόγο του Χριστού, έχουμε τις ερμηνείες των Πατέρων, έχουμε πλειάδα από παραδείγματα μαρτύρων και οσίων ανδρών. Η ελεύθερη επιλογή το πού θα βρεθούμε κι εμείς βρίσκεται στο χέρι μας όσο η ψυχή βρίσκεται ακόμα στο σώμα μας.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ. Ν. Θ.
Αρχιμανδρίτης Χερουβίμ Γούπας